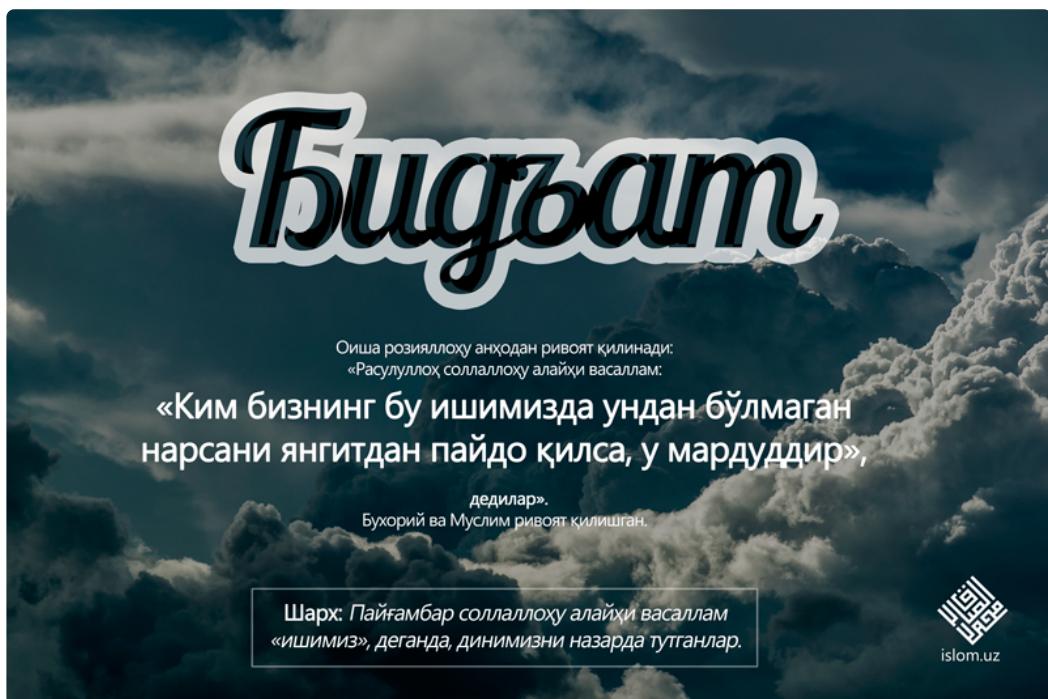

Бидъат (2-қисм)

20:28 / 03.07.2017 6158

Бидъатлар асл жиҳатидан икки хил бўлади:

1. Эътиқодий;
2. Амалий.

Эътиқодий бидъатлар ақийдага, амалий бидъатлар шариатга оидdir.

Бидъатларнинг энг хатарлиси эътиқодда бўлганидир. Улар жуда кўп бўлиб, асосан аҳли сунна вал жамоадан ажраб чиқсан турли тоифалар ўша бидъатлар туфайли йўлдан озганлар.

Қуръони Карим ва Суннати муроҳхарадан хабардор ҳамда аҳли сунна вал жамоа муҳитида яшаб юрган киши учун бидъатларни билиб олиш қийин эмас.

Дастлаб пайдо бўлган эътиқодий бидъатчи фирмалар тўрттадир.

1. Хаворижлар. Бу фирмә жоҳил парҳезкорлик, динда ҳаддан ошиш, эсипастлик, ҳақ аҳлига қарши ботил илиа чиқиши, умумий ва бир-бирига ўхшаш матнларни маҳкам тутишга асосланган бўлиб, мусулмонларнинг бошига кўплаб бало-офатлар ёғилишига сабаб бўлган.

2. Муржиъалар. Бу фирмә хаворижларга қарши ҳаракат сифатида пайдо бўлган. Улар: «Иймон ила маъсият зарап қилмайди», деган фикрни ўзларига шиор қилиб олганлар.

3. Шийъалар. Бу фирмә Пайғамбар соллаллоҳу алайҳи васалламнинг аҳли байтлари хусусида ғулувга кетишга асосланган эди.

4. Мўтазилийлар. Бу фирмә шаръий матнларни таъвил қилишда ҳаддан ташқари кенг йўл тутган ва гумонли қоидаларни ишга солиш ила танилган эди.

Ҳозирги кунимизда ҳам ушбу тўрт тоифанинг фикрларидан баъзилари тез-тез тарқалиб, одамларни ташвишга солиб тургани сир эмас. Буларнинг таъсиридан чуқур илм ва илмда пешқадам уламолар йўлини маҳкам тутиш билангина соғ қолиш мумкин.

Ҳазрати Умар розияллоҳу анҳу олим зот сифатида ўзлари билмаган нарсани гапиришдан қаттиқ қўрқар эди. У киши илмни даъво қилиб, одамлар ичida турли масалаларни ўринсиз қўзғайдиганларга қарши эди. Уларни доимо таъқиб қиласар, эътиқодий бидъатни қўзитмоқчи бўлганларни қаттиқ жазолар эди.

Имом Доримиий ва бошқалар Умар ибн Хаттоб розияллоҳу анхунинг мавлосидан қуйидагиларни ривоят қиладилар:

«Субайғ Ироқий мусулмон аскарлар ичida Қуръондаги турли нарсалардан сўрай бошлади. У Мисрга келганида Амр ибн Осс уни Умар ибн Хаттоб розияллоҳу анҳуга юборди.

Чопар мактубни олиб кирганида Умар уни ўқиб бўлиб:

«Бу одам қани?» деди.

«Юклар билан», деди у.

«Тез топ! Агар кетиб қолган бўлса, сенга аламли уқубат етади!» деди.

Уни олиб келди. Умар унга:

«Нималар ҳақида сўрайсан?» деди. У айтиб берди. Умар менга хурмо шохи сўраб одам юборди. Уни ўша билан уриб, орқасини яра қилди.

Кейин уни шу ҳолда қўйиб, тузалганидан кейин яна урди. Сўнгра уни тек қўйиб, тузалганидан кейин яна урди. Кейин уни яна уриш учун олдириб

келди. Шунда у:

«Эй мўминларнинг амири, агар мени ўлдирмоқчи бўлсангиз, чиройли қилиб ўлдиринг. Агар даволамоқчи бўлсангиз, Аллоҳга қасамки, тузалдим», деди.

У киши унга ўз юртига кетишга изн берди ва Абу Мусо Ашъарий розияяллоҳу анҳуга «Мусулмонлардан ҳеч ким у билан ўтирмасин», деб мактуб ёзди.

Бу иш ҳалиги одамга жуда ҳам оғир бўлди. Абу Мусо Умарга «Унинг ҳоли яхши бўлди», деб ёзди. У ҳам ўз навбатида, «Одамларга у билан ўтиришга изн беравер», деб ёзди».

Бу одам Бану Тамимлик Субайғ ибн Асал бўлиб, Қуръондаги баъзи оятлардан ихтилофли масала чиқаришга уринар эди.

Ҳазрати Умар кўрган чорадан кейин у юз кишининг олдига келса ҳам, ҳаммаси тарқалиб кетар эди. Авваллари у ўз қавмида саййид эди. Бундан кейин ҳақир бўлди.

Амалий бидъатларга келадиган бўлсак, хулоса тарзида қўйидагиларни айтишимиз мумкин. Мужтаҳид уламолар бидъатлигига иттифоқ қилган нарсалардан жуда эҳтиёт бўлиш ва яқинига йўламаслик керак.

Мужтаҳид уламоларнинг ўzlари бидъат ёки бидъат эмаслигига ихтилоф қилган нарсаларда кенгчилик бор.

Шайх Муҳаммад Содик Муҳаммад Юсуф

(Руҳий тарбия китобидан)